

Drets, infants i Parlament (Palau del Parlament, 23 de febrer de 2007)

El president

Molt bon dia. Quan comença una sessió parlamentària hi ha una expressió per indicar que comença, que avui també la farem, i que és: “Comença la sessió.”

Comença la sessió. Voldria, en primer lloc, presentar-vos les persones que m’acompanyen a la taula. L’honorable senyora Carme Capdevila, que és consellera d’Acció Social i Ciutadania. I llavors hi ha un representant per cada grup parlamentari, que són: la senyora Anna Figueras, que és diputada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; el senyor Antoni Comín, que és diputat del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; la senyora Anna Simó, que és del Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana de Catalunya; la senyora Belén Pajares, que és del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i el senyor Lluís Postigo, que és del Grup Parlamentari d’Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Per tant, comencem la sessió. A part de donar-vos la benvinguda a tots vosaltres i als professors, dir-vos que durant els propers minuts celebrarem un ple, una sessió plenària de la cambra legislativa catalana, que és el que fem normalment aquí sempre. És a dir, aquí es fan les sessions plenàries del Parlament de Catalunya. Doncs en aquest mateix espai vosaltres avui fareu una sessió plenària.

Seguirem, doncs, el mateix procediment, la mateixa manera de fer de qualsevol altre ple del Parlament, i si ho fem exactament igual voldrà dir que us podreu imaginar, més o menys, com ho fan els diputats i les diputades aquí en el ple, què senten i, per tant, quan s’és assegut en aquest escó, com funcionen les coses.

Igual a com ho fareu vosaltres ara mateix, que ocupeu els escons dels representants i les representants del poble de Catalunya, que s’escullen mitjançant unes eleccions i que es reuneixen per debatre i per discutir temes que ens afecten a tots, temes que

també us afecten a tos vosaltres, aquí es prenen decisions sobre coses tan importants com per exemple quins estudis de cicle formatiu es poden estudiar, quines ajudes hi pot haver per trobar feina, com es pot ajudar els més joves a buscar un pis de lloguer, quants metges especialistes hi ha en el vostre ambulatori, o quants n'hi hauria d'haver, etcètera. És a dir, aquí es discuteix sobre la vida, sobre el que passa cada dia.

Per regular i ordenar totes aquestes qüestions i moltes més el Parlament el que fa és elaborar i aprovar lleis. Aquesta és una de les funcions fonamentals d'aquesta cambra, juntament amb el control i l'impuls de l'activitat del Govern de la Generalitat, unes tasques que avui coneixereu una mica més.

I sabeu què? Doncs que aquí no tothom pensa igual. I això que sembla una bajanada –ves què diu ara aquest, que no tothom pensa igual– doncs no és cap bajanada. Precisament, en aquesta cambra es confronten, es contraposen, idees contínuament. Els diversos grups polítics tenen no solament idees, sinó projectes de país diferents. I és bo que això sigui així. És enriquidor que la gent tingui opinió, i és enriquidor que la gent l'expressi lliurement. Fer-ho, intercanviar idees, intercanviar opinions, dialogar, és absolutament necessari. I cal, a més a més, escoltar els altres, encara que no pensin com nosaltres, sense prejudicis, amb disponibilitat sempre d'arribar a un acord, d'arribar a entendre l'altre, i fer-ho des del respecte i des de la tolerància. Al Parlament de Catalunya totes les diputades i els diputats parlen, han de parlar, amb respecte i amb correcció, com fareu vosaltres ara mateix.

El Parlament, doncs, és el punt de trobada, l'espai obert, directe i accessible per a la ciutadania, on us heu de sentir representats. Avui parlareu dels vostres drets, del dret a la no-discriminació, del dret a ser acceptat socialment, del dret a la igualtat, del dret a la intimitat; en definitiva, del dret a una vida digna.

Però no podem oblidar mai que ser ciutadà implica drets, però també implica deures. Implica llibertats, però també implica obligacions que cal complir. Les vostres tenen a veure molt amb estudiar i amb aprendre, que no són ben bé la mateixa cosa; amb treballar per estar més preparats per al futur; amb saber relacionar-vos, i això significa moltes vegades controlar rampells, acceptar decisions que no ens acaben d'agradar...

Conviure en societat és tot això. Vol dir complir normes; essencialment, complir normes.

Totes aquestes qüestions formen part d'un creixement personal que vosaltres feu, que nosaltres, encara que no ho sembli, també fem, perquè durant tota la vida vas creixent. Bàsicament, el que ha de quedar clar és que el procés d'aprenentatge no s'acaba mai. Sempre hem d'estar disposats a aprendre coses noves.

Així, doncs, tenim uns drets i unes llibertats que les institucions, les administracions, hem de garantir. No sempre ha estat així. No sempre hi ha hagut la llibertat que hi ha en aquest moment. Per exemple, aquesta mateixa sala on som ara, on vosaltres sou asseguts, durant molts anys va estar tancada. Era prohibit entrar-hi. Hi va haver molts anys en què un no es podia expressar en català. Durant molts anys no es va poder votar perquè hi haguessin diputats i diputades. Justament moltes vegades no som conscients del valor de la llibertat, i és bo que ho recordem precisament en aquesta sala, que és el bressol de la llibertat i que és el bressol dels representants del poble de Catalunya.

La democràcia, doncs, no es manté per si mateixa, no viu sola, necessita la participació i la implicació de les ciutadanes i els ciutadans. Així, doncs, la democràcia ha de ser sobretot exercida; practicada, si voleu; però sobretot feta i construïda cada dia.

I, feta la introducció, donem la paraula a l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats, benvolgudes persones presents avui en aquest ple del Parlament de Catalunya..., primer de tot m'agradaria agrair-vos tota la feina de reflexió que heu fet amb els vostres companys i les vostres companyes aquests mesos respecte al dret que avui debatem i sobre el qual reflexionarem avui aquí, en el Parlament de Catalunya, que és el dret a la igualtat i a la no-discriminació dels infants.

Aquest dret és reconegut explícitament en la Convenció dels drets dels infants, adoptada per l'Assemblea General de les Nacions Unides, que estableix el dret que tenen tots els infants i els adolescents a ser acceptats i acollits en la societat en què viuen, per ells mateixos i tal com són, independentment del seu gènere, de l'ètnia a la qual pertanyen, de la llengua que parlin o dels valors, les creences o les opinions seves o de les seves famílies.

La igualtat es manifesta amb la possibilitat que ha de tenir tot infant de gaudir de les mateixes oportunitats en els diversos àmbits en què es mou –l'escola, la família, la societat– i alhora ha d'evitar que hi hagi infants i adolescents que siguin rebutjats i discriminats per les persones amb qui es relacionen per raó de la seva condició social, de la seva manera de ser o de la seva manera de viure. El ple exercici del dret a la igualtat només és possible des del respecte i la tolerància vers els altres. Tots coincidim en el valor que té la igualtat, però cal tenir en compte que el principi d'igualtat no consisteix a tractar tothom de la mateixa manera, sinó a donar a cadascú allò que necessita per tal que finalment tothom pugui tenir les mateixes oportunitats de viure i conviure. Precisament, tractar de la mateixa manera totes les situacions pot donar lloc, paradoxalment, a grans desequilibris i a grans desigualtats. La igualtat té molt a veure amb la diferència, amb el respecte i amb la valoració del que per nosaltres és diferent.

Aquesta sessió parlamentària és la culminació del vostre treball, que ha donat com a resultat les ponències que els vostres companys i companyes han fet i que ens traslladaran des de la tribuna d'aquest Parlament.

Mitjançant el coneixement d'aquest dret heu pogut reforçar la consciència, que de segur ja teníeu, de la importància de la igualtat des del vessant contraposat de la discriminació.

El treball en comú que heu dut a terme us ha permès aprofundir aquest dret i alhora posar-lo a la pràctica respectant els drets dels vostres companys a pensar diferent de vosaltres i aprenent a no discriminar-los per aquesta raó.

Un altre punt que voldria destacar d'aquest treball conjunt que heu fet és que us heu organitzat per posar en comú les vostres opinions i que heu exercit un dels altres drets

que us reconeix la Convenció dels drets dels infants, que és el dret a la participació. Vosaltres teniu molt a dir en aquests temes que us afecten com a infants i adolescents, i tot i que els adults tenim la responsabilitat vers vosaltres és la nostra obligació escoltar-vos i entendre quines són les vostres necessitats, les vostres mancances, els vostres desigs i les vostres il·lusions. Per tant, aquesta sessió extraordinària en el Parlament també ha de servir perquè els adults prenguem consciència que els infants, com a persones, sou subjectes de drets i teniu les vostres necessitats pròpies, que cal escoltar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. I ara, seguidament, donem la paraula als ponents que parlaran des del faristol. En primer lloc té la paraula en Thais, de Reus.

Thais

Bon dia. Molt honorable president del Parlament, honorable consellera, senyores diputades i senyors diputats, autoritats, noies i nois vinguts d'arreu de Catalunya, assistents a aquesta sessió extraordinària, vull representar un grup de nois i noies que vivim a la província de Tarragona i que volem agrair l'oportunitat que se'ns dona per expressar-nos en el Parlament de Catalunya i reivindicar els drets que tenim com a infants i adolescents. També agraïm l'oportunitat de poder donar a conèixer la nostra visió de la igualtat i la no-discriminació.

No ens hem sentit discriminats per haver nascut o viscut en cap dels pobles en què ho hem fet ni per la raça ni per la llengua que parlem. A vegades alguns sí que ens hem sentit discriminats per viure en un centre de nenes i nens tutelats. Aquesta mala fama que s'ha creat sobre els nens dels centres l'hem de canviar, ja que no es pot etiquetar la gent sense conèixer-la, sense abans saber com són en realitat, sense haver tingut relació amb nosaltres. Ens hem sentit discriminats quan no hem pogut elegir l'institut que volíem o per les sancions més dures pel fet de ser d'un centre.

El que sí que us podem dir és el que sentim quan veiem la discriminació que hi ha en la nostra societat: molta llàstima, molta llàstima pel fet que tot i que som en el segle

XXI veig que realment hi ha coses que semblen del segle XV. Per què les dones encara segueixen fent la majoria d'activitats dins de casa? Per què les persones que vénen d'altres països més necessitats han de sentir-se obligades a acceptar les condicions pitjors, tant en la feina com en altres situacions? Per què els disminuïts tenen encara tantes dificultats per trobar una feina digna o ben pagada?

Estem segurs que actualment ha millorat, però també estem segurs que pot millorar més. Creiem que és en les mans dels nostres representants polítics aconseguir totes aquestes millores. També ens agradaria fer una crida a totes les persones amb qui cada dia convivim respecte a aquestes situacions. És a dir, no costaria gens que cadascú de nosaltres intentés posar una mica de voluntat perquè la nostra societat fos més justa.

De quina manera es pot arribar a fer? Se'ns acudirien algunes petites ajudes: no discriminar ningú pel fet de parlar una llengua diferent de la nostra i crear les eines necessàries per facilitar l'aprenentatge de l'idioma del lloc on són. Pel que fa a les feines de casa, es podria pensar en un sistema pel qual tant l'home com la dona que es dediquessin a fer-les cobressin un sou. Aquestes són algunes de les solucions que es podrien intentar. Crec que a més tot això ajudaria perquè famílies amb greus problemes econòmics i d'integració tinguessin una petita ajuda per tirar endavant.

Altres motius que no ajuden pas a la integració d'algunes persones i que les porten vers una discriminació –pensem en els musulmans– dins la nostra societat és el tema de la religió. No és cert que som lliures per escollir si creiem o no creiem en l'existència de Déu? Doncs donem aquesta llibertat i el nostre respecte a l'hora d'elegir en quin déu volem creure. Al cap i a la fi, encara que tinguem diferents déus, sols tenim un planeta per conviure-hi tots junts. Tenim un món; el món és la casa de tots, un lloc on tots podem créixer i aprendre els uns dels altres sense que ens n'importi la raça, la procedència o la condició. Tots som iguals, però tots som diferents, i aquí el que s'ha de tenir en compte és aprendre a tolerar les nostres diferències, intentar que ens apropin i no que ens allunyin cada cop més. Ens ha de servir per aprendre dels altres i de les seves dificultats.

Per acabar, vull agrair l'oportunitat de poder venir aquí, al Parlament, a compartir les idees i els comentaris de tots els nens tutelats de Catalunya.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, Thais. Ara té la paraula la Badia, de Girona.

Badia

Bon dia. Molt honorable president del Parlament, honorable consellera, senyores diputades i senyors diputats, autoritats, noies i nois vinguts d'arreu de Catalunya, assistents a aquesta sessió extraordinària, en nom de tots els nois i les noies del centre de Girona agraeixo l'oportunitat que se'ns dóna per expressar-nos en un lloc tan important com és el Parlament de Catalunya.

Tot i que coneixem diverses formes de discriminació –de gènere, de raça, pel nivell econòmic, pel físic–, nosaltres hem volgut centrar-nos en la discriminació pel fet de ser un nen tutelat o una nena tutelada i a poder explicar les nostres vivències.

Sense haver fet res, d'un dia per l'altre ens ho treuen tot. Et treuen de casa, i la majoria de vegades, del teu poble. Et diuen que és per protegir-te, perquè estiguis millor, i et porten a una gran casa allunyada de tot, on el primer que veus és un guarda de seguretat i moltes portes tancades amb clau, reixes a les finestres i una normativa molt estricta. I jo em pregunto: per què et tracten com un delinqüent?

La culpa de tot això la té la mala organització que deixa que persones molt conflictives comparteixin la vida amb tu en comptes de fer recursos diferents per a cada tipus de nen o nena. Hem de viure en un lloc que no és nostre i que mai no ho serà. És de la Generalitat, i ens costa dir que és casa nostra, tot i que alguns ho diem sense vergonya i amb dignitat. Massa vegades, quan hem dit que estàvem en un centre hem hagut de sentir: "Què has fet?", ja que la gent tendeix a fer la relació de la paraula "centre" amb maldat o violència. I estan molt equivocats, perquè nosaltres som les víctimes.

Som nens i nenes que no passem desapercebuts. Tothom sap més coses de nosaltres que no nosaltres mateixos. Hi ha molts i molts professionals que es traspassen informació i que, compte!, sempre parlen del dret a la intimitat i mai no ens expliquen ni ens pregunten si el que escriuen ens agrada.

Tenim una normativa que no s'ajusta a la realitat, com per exemple l'horari poc flexible i ridícul. Estem d'acord que per anar amb bici hem de portar casc, però també és cert que deixem d'anar-hi amb els nostres amics perquè ells no en porten. A nosaltres això ens representa mostrar-nos d'una manera diferent.

Pel que fa als estudis, només cal veure quants menors tutelats han arribat a la universitat o quants han fet estudis postobligatoris. Alguns tenim l'avantatge que ens hem tret el graduat escolar i hem pogut fer un cicle formatiu. Però què ens garanteix poder seguir els estudis quan deixem de ser tutelats? Qui ens ajudarà? És molt difícil que puguis estudiar, per la pressió que tens, en la majoria d'edat. No pots dedicar-te als estudis perquè tens moltes altres coses en què pensar. Però realment sabem que és molt important tenir una bona professió per al nostre futur, ja que no tenim ningú més que ens solucioni la vida.

En les entrevistes laborals ens trobem que quan hem de dir que estem en un centre, fet que no podem amagar, els empresaris ens miren de manera diferent, i moltes vegades ja no ens truquen. Sembla que has de demostrar més que no els altres.

En els centres ens preparen per viure autònomament als disset anys, per anar a l'escola, tenir feina, mantenir una feina, mantenir relacions socials i netejar i ordenar el nostre pis. Però quina gràcia que ens fa! Els educadors ens diuen com ens hem d'espavilar, i la majoria encara depenen dels pares! Alguns hi viuen i tot, i hi van a dinar almenys un dia o dos la setmana. Tots els demanen diners, o alguns pares els cuiden els nens.

I nosaltres a qui hem de recórrer? Tot i que et diuen que estàs preparada per a la independència, tens molta por dels divuit anys. És molt dur veure't sola. I per llogar un pis qui ens ajuda? La Generalitat ja ha fet la seva feina, i nosaltres seguim. Si volem comprar un pis, qui ens avalarà? Qui s'arriscarà per nosaltres?

En definitiva, la nostra vida no és fàcil, i creiem que és en les vostres mans poder canviar algunes coses. Ens agradaria que vinguéssiu a visitar-nos quan vulgueu, i així veuríeu la nostra realitat. Nosaltres també som infants amb drets.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, també. I ara té la paraula en Gerard, de Lleida.

Gerard

Bon dia. Molt honorable president del Parlament, honorable consellera, senyores diputades i senyors diputats, autoritats, noies i nois vinguts d'arreu de Catalunya, assistents a aquesta sessió extraordinària, els nois i les noies de Lleida agraïm l'oportunitat que se'ns dona per expressar-nos en el Parlament de Catalunya i poder-vos comunicar les nostres reflexions.

Ens hem posat a reflexionar sobre les situacions que poden portar a la discriminació i sobre el dret a la no-discriminació, i n'hem fet uns eslògans.

Ens hem recordat de les nostres pròpies realitats i de les dels nostres companys. El meu millor amic es diu Jose i li falta un braç. Però ell juga a bàsquet en l'equip de l'institut, i ni li fa vergonya ni li diuen res. El físic no importa; mireu per dins. Ajudem els discapacitats, ajudem perquè se sentin feliços.

Entre nosaltres hi ha nois i noies d'orígens i de races diferents. Espanyols o immigrants, tots som éssers humans. Tots hem de ser iguals, sense que ens importi el color de la pell, el país, la religió o les capacitats que tingui cadascú. Per ser diferents no hem de tenir por.

Ens trobem encara que ser noi o noia pot comportar diferències pel que fa a la igualtat. No importa el sexe: tenim els mateixos drets.

Que ara i en el futur els drets dels infants siguin respectats depèn de nosaltres i de tots. Abans de discriminar, para't a pensar. La unió fa la força, i els drets, la igualtat. Comenceu vosaltres, els polítics, i acabarem nosaltres, el poble. Nosaltres no volem

que hi hagi discriminació. No importen les diferències. El que importa és la manera com ens tracten. Però encara hi som a temps. Amb el temps tots serem iguals, sense cap mena de discriminació.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

(Aplaudiments.)

El president

I seguidament té la paraula el Najim, que és de Vic però viu a Manresa.

Najim

Bon dia. Molt honorable president del Parlament, honorable consellera, senyores diputades i senyors diputats, autoritats, noies i nois vinguts d'arreu de Catalunya, assistents a aquesta sessió extraordinària, en nom de tots els nois i totes les noies dels tres centres de Barcelona que hem fet aquest treball –Residència Minerva, Centre d'Acolliment Estrep i Centre d'Acolliment Talaia–, agraïm l'oportunitat que se'ns dóna d'expressar-nos en el Parlament de Catalunya i reivindicar els drets que tenim com a infants i adolescents.

El missatge que us volem transmetre és que els infants i els adolescents tenim dret a ser acceptats i acollits a la societat en què vivim per nostres mateixos, tal com som, amb independència del gènere, la raça, la llengua, els valors, les creences o les opinions tant nostres com de les nostres famílies.

Nosaltres ho hem passat malament, però és pitjor viure en altres països on els centres són presons i els nens moren treballant com esclaus. Tot i això, viure aquí no és un paradís. Aquí potser tenim altres problemes, tot i que hi ha qui ho nega.

Les noies estan d'acord que és més difícil ser una noia que no un noi. Algunes noies, a casa, no les deixen sortir com els seus germans, i menys encara si es posen boniques.

Però si això és complicat, encara ens fa més ràbia que algú ens discrimini pels nostres orígens. Això suposem que deu ser racisme. Tothom sap que això existeix. Es nota als barris, al cole o quan vols entrar en una discoteca. Pensem que s'han de

denunciar aquests comportaments. A qui ens discrimina això se'ls ha d'explicar, i si no ho entenen s'hi ha d'insistir, i s'ha d'informar i dialogar.

Aquests dies hem fet la feina al centre, i hem parlat de moltes coses. Hi ha gent que sí que és sincera, i hi ha gent que no ho és. Tothom sembla que respecti aquest dret, però les coses no són sempre així.

Els nois i les noies d'Estrep, Talaia i Minerva ens hem reunit per parlar del dret a la no-discriminació, i després d'algunes jornades aquest debat ens ha portat a les següents conclusions:

Ens sentim discriminats com a noi o noia de centre que anem pel carrer i la gent ens mira, quan no podem escollir l'escola, quan els nostres horaris de sortida són molt més durs que els dels nens que viuen a casa, quan a la feina saben que ets d'un centre i et tracten diferent o quan els nois i les noies que tenim família a l'estranger podem fer-los menys trucades, quan tenim la família lluny.

Com a persones ens sentim discriminats o discriminades quan ens obliguen a treballar a casa si sóc dona, quan tinc l'obligació de trobar feina si sóc home, quan parlo un idioma diferent, quan tinc un físic diferent, quan no tinc el mateix nivell econòmic, quan no parlo bé l'idioma i es riuen de mi, quan no puc escollir el que vull ser a la vida o quan m'obliguen a casar-me amb algú que jo no vull.

Com a persones no ens sentim discriminats o discriminades quan podem parlar la nostra llengua, quan mengem cada dia i quan podem anar a l'escola.

Com a noi o noia de centre no em sento discriminat o discriminada quan m'adono que no sóc l'únic que tinc problemes, quan puc fer el ramadà, quan confien en mi o quan puc estudiar el que jo vull.

Com a conclusió, nosaltres, els nois i les noies, considerem que tots tenim el dret a fer les mateixes coses i a ser iguals com a persones. Creiem que seria bo que tothom tingués més informació sobre els menors i els centres de tot el món, ja que seria important saber com funcionen. Han de canviar moltes coses. Tothom s'ha de respectar més i fer una mica més de cas als drets i les obligacions que aquests dies hem treballat.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

(Aplaudiments.)

El president

Passem al tercer punt, que és la intervenció dels representants del grups parlamentaris. Té la paraula en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Anna Figueras.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Molt honorable president, honorable consellera, il·lustres diputats, senyores i senyors, noies i nois d'arreu del país que avui ens acompanyeu..., en primer lloc deixeu-me que us felicitï per tota la feina que heu portat a terme els nois i les noies dels diversos centres per tal de fer les exposicions que tan bé, s'ha de dir, ens han desenvolupat en Najim, en Gerard, la Badia i en Thais.

Fa un moment en Najim ens deia: "Aquests dies hem fet feina, al centre, i hem parlat de moltes coses." Segur que per arribar a aquests textos resultants que ens heu exposat heu hagut de documentar-vos prèviament sobre diferents temes, posar-los en comú, explicar el que cadascú en pensava, debatre'ls, perquè de segur no tots en teníeu la mateixa visió, i finalment arribar a acords, consensuar i treure les conclusions que avui ens heu exposat.

Doncs bé, aquesta és la dinàmica. Aquesta dinàmica prèvia que vosaltres heu portat a terme, de debat i d'arribar a conclusions, de fer tot un treball previ per arribar a acords comuns, és la que hauria d'imperar en la majoria de la nostra societat, tot i que no és fàcil, com bé ens ha dit el Najim. Aquesta també és la tendència general de treball que fem servir constantment els diputats i les diputades, com bé explicava l'honorable president, que treballem en aquesta cambra, perquè, com vosaltres, cadascú de nosaltres té les seves pròpies opinions i les seves visions de les coses, i la democràcia és el que ens ofereix prou eines per arribar a posicions majoritàriament comunes.

Avui ens heu vingut a parlar dels vostres drets, a exposar-nos els vostres punts de vista i a demanar-nos que us escoltem i que us ajudem, i així ho farem. Deixeu-me, però, que us comentí algunes coses referents al que ens heu exposat.

Molts de vosaltres heu parlat de la discriminació per raons de sexe, religió, procedència o color de la pell que pateix molta gent. Ara deixeu-me que utilitzi un dels eslògans que ens deia en Gerard fa un moment: “Abans de discriminar, para’t a pensar.” Doncs sí. Encara que tinguem la pell diferent, que haguem nascut en països diferents, que tinguem religions diferents o que siguem homes o que siguem dones, hem de pensar que tots som persones i que, per tant, com a tals, tots tenim els mateixos drets. En el cas dels infants així es reflecteix des de fa molt de temps en la Declaració dels drets dels infants de les Nacions Unides.

Badia, tens tota la raó quan dius que les coses poden millorar. Segur, que poden millorar. I és com a polítics i com a representants del poble de Catalunya que hem de fer mans i mànigues perquè algunes coses de les que ens has explicat millorin. I, principalment, som nosaltres, els polítics, els qui hem de vetllar perquè tots els nois i les noies de Catalunya gaudeixin dels mateixos drets. Jo, i estic segura que els companys que m’acompanyen a la taula també, des d’aquí em comprometo a seguir treballant en aquesta direcció que ens demaneu. Però heu de pensar que el gran esforç que feu dia a dia és vital per al vostre futur, que també és a les vostres mans. Per tant, és importantíssim que seguiu esforçant-vos i que seguiu treballant de valent, i això us ha d’omplir d’esperança i d’optimisme.

En la seva intervenció, en Thais ens explicava per quins motius hi ha nois i noies que se senten discriminats, però també ens heu exposat com heu treballat per arribar a propostes per tal que això canviï i puguem aprendre els uns del altres, de les diferències que ens caracteritzen. Us heu proposat actuacions concretes que es reflectien en una part de la seva intervenció, que podríem agafar com a resum del que avui ens heu anat explicant tots plegats i que intentaré reproduir de la manera més fidel que pugui, perquè la veritat és que m’ha sobtat, m’ha agradat moltíssim per la seva originalitat, per la seva sinceritat i practicitat, vaja. I em sembla que deia alguna cosa com: “Tenim un món, un món que és la casa de tots, un lloc on tots podem

créixer i aprendre els uns dels altres, sense que ens n'importi la raça, la procedència o la condició. Tots som iguals, però tots som diferents, i aquí el que s'ha de tenir en compte és aprendre a tolerar les nostres diferències, intentar que ens apropin i que no ens allunyin cada cop més. Ens ha de servir per aprendre dels altres i de les seves dificultats.”

Bé, nois, jo per acabar només voldria explicar-vos un fet anecdòtic que s'acaba de produir ara mateix. Us he d'explicar que segurament la majoria de vosaltres i jo avui tenim una cosa en comú. Molts de vosaltres era la primera vegada que trepitjàveu el Palau del Parlament i, en conseqüència, aquesta sala de plens, oi que sí? Doncs bé, per a mi avui ha estat la primera intervenció –perquè jo sóc diputada des de l'última legislatura, per tant fa molt poquet– en aquesta sala, i ha estat un plaer fer-la acompanyada de tots vosaltres.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Seguidament, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Bon dia a tots. Jo també vull començar, com la meva companya, felicitant-vos, felicitant els qui heu parlat i felicitant els qui no heu parlat, per tota la feina que heu fet aquests dies per preparar aquest ple, i també vull felicitar els vostres tutors i professors que us han ajudat a fer la feina.

Escolteu, som al Parlament. I què és, el Parlament? Doncs el Parlament és el centre d'aquest sistema que en diem “democràcia”. Jo vull que per un moment entengueu que això de la democràcia és com un petit miracle. La democràcia fa una cosa que d'entrada és molt estranya. És molt estrany, que ens en sortim. Què fa? Aconsegueix que dues coses vagin juntes. Quines dues coses? La primera cosa és que tothom pensa el que vol. En democràcia tothom té dret a entendre el món com vol, hi ha la llibertat d'expressió, hi ha la llibertat de pensament, tothom hi té dret a tenir la religió

que vol, a tenir una manera d'entendre el món que és la seva. Però l'altra cosa que fa la democràcia és intentar organitzar la convivència entre gent tan diferent. I per organitzar la convivència entre gent tan diferent hem de fer normes per regular la convivència, que és el que fem aquí, i fem lleis. Però quina és la curiositat? Que la llei és la mateixa per a tots. I jo pregunto: escolteu, no trobeu molt miraculós que fem una manera de viure en què cadascú pot veure el món com vulgui però en què en canvi la llei és una? Hi ha sis o set milions de maneres d'entendre el món a Catalunya, cadascú té la seva, però en canvi hi ha una única llei per a tothom, per a tots val la mateixa llei, totes les lleis valen per a tothom, oi?

Bé, doncs, això és el que fem en el Parlament. El Parlament és un lloc on intentem fer aquest miracle. De quina manera? Ja ho deia la meua companya del Grup de Convergència: fent una mica el que heu fet vosaltres, és a dir, debatre, discutir i posar arguments. Gent que veu el món diferent, debat, discuteix i posa arguments. A vegades ens barallem fort; a vegades és més fàcil, la discussió; sempre civilitzadament, sempre amb respecte, i al final aconseguim fer lleis que siguin vàlides per a tots. I gràcies a això tenim un sistema en què, per un cantó, hi ha llibertat – cadascú veu el món a la seva manera – i al mateix temps hi ha convivència, i en què tots hem de complir unes obligacions i tots hem de respectar unes normes comunes. Aquesta és la primera cosa que us volia dir.

La segona cosa que us volia dir és que, home!, és impressionant, sentir-vos, perquè ens heu demanat coses molt evidents però molt importants. Ens heu demanat que fem un país més just. I aquesta és la nostra feina, efectivament: fer un país més just. D'alguna manera, ens heu demanat que moltes discriminacions que avui encara funcionen en la nostra societat –per motius de gènere, pel fet de ser home o dona, per motius de raça, per motius de religió, per motius de nivell econòmic, hi ha molts motius de discriminació– quan vosaltres sigueu grans –vosaltres ara ja sou bastant grans–, quan encara sigueu més grans, hagin anat desapareixent. És a dir, hem de fer una societat, ens ho heu dit vosaltres, en què la igualtat d'oportunitats sigui real, en què tots puguem progressar a la vida amb igualtat de condicions.

Què ens deia, per exemple, en Thais? Deia: “Tots som iguals, però tots som diferents.” Doncs és això, Thais, és exactament això. Què ens deia en Najim? En Najim ens deia: “Sembla que tots respectem els drets que ens fan iguals, però les coses no sempre són així”, perquè no és tan senzill, fer una societat justa, i aquesta és la nostra obligació i la de tots els ciutadans, però especialment la nostra obligació com a diputats, com a polítics. Què ens ha dit –i vaig acabant– en Gerard? En Gerard ens ha dit: “Pel fet de ser diferents no hem de tenir por”, perquè, com diu en Thais, encara que siguem diferents tots som iguals, oi? “Tots hem de ser iguals sense que ens importi el color de la pell, el país, la religió, les capacitats...” Efectivament, el que ens heu de demanar als parlamentaris, als diputats, i al conjunt dels ciutadans, però especialment a nosaltres, és això: que vinguem d'on vinguem, vinguin d'on vinguin els nostres pares, sigui quin sigui el color de la nostra pell, tinguem la religió que tinguem, parlem la llengua que parlem a casa, tots siguem iguals.

I vull acabar dient-vos una última cosa, que és que a vegades als polítics ens veieu com si fóssim una mica els *jefes*, no? Els polítics són gent important, a qui s'ha de tenir molt de respecte –bé, respecte normal, com a la resta de la gent, els n'heu de tenir el mateix–, però els polítics no som els *jefes*, som –deixeu-m'ho dir d'una manera molt col·loquial– els empleats. Nosaltres som els vostres empleats, perquè, quina paraula fem servir nosaltres –i amb això acabo? La paraula “representants”. Figura que els diputats representem els ciutadans al Parlament. Per tant, si us representem, vol dir que som els vostres empleats.

Acabo amb una cosa que ens ha dit la Badia. Ens ha dit: “Qui ens ajuda?” Doncs veieu-nos com els vostres empleats. Nosaltres tenim l'obligació d'ajudar-vos en la vostra igualtat per progressar a la vida.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Seguidament, és la senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, qui té la paraula.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies. Molt honorable president, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades..., vull donar la benvinguda al Parlament de Catalunya a tots els nois i les noies que veniu dels diversos CRAE de tot el territori, i vull saludar també els educadors i les educadores i els representants d'entitats i dels departaments d'Acció Social i d'Educació, que també avui sou aquí. Són allà, a la tribuna de convidats.

Avui s'ha parlat, n'han parlat els meus companys de mesa i n'heu parlat també vosaltres, del dret a la igualtat. Ho ha dit molt bé la consellera, molt clarament: el dret a la igualtat no vol dir que tots haguem de ser iguals o que haguem de ser fotocòpies els uns dels altres; tenim dret a ser diferents i a ser el que vulguem ser, i a ser com som, però que se'ns reconegui aquest dret i que no se'ns discrimini per això.

Des del que representa aquest Parlament, i al costat del Govern de la Generalitat i de les persones que treballen per vosaltres, els diputats i les diputades d'aquest Parlament, ho ha dit també en Toni Comín, continuarem treballant perquè tingueu aquest dret a la igualtat d'oportunitats.

Ens dèieu, de manera molt encertada, em penso que era el representant o la representant que venia de Girona, que les nenes i els nens tutelats sovint us sentiut tractats d'una manera diferent. I jo us diria que avui també heu estat tractats de manera diferent, aquí, perquè avui sou vosaltres, els qui sou asseguts aquí, i no altres nens i nenes, amb els quals potser a vegades no podeu anar, com dèieu, amb bicicleta, perquè ells no duen casc i vosaltres sí. Avui vosaltres sou aquí, i ells no hi són, perquè hi ha la voluntat de reconèixer que vosaltres sou una part d'aquest país i dels nens i les nenes d'aquest país.

Us deureu preguntar –i potser us ho heu preguntat avui, mirant les cares que fèieu, des d'aquí us podem veure molt bé les cares que feu tots i totes: “Però què diuen, aquests polítics? Entenen res, aquests polítics? Ens escolten, aquests polítics?” No em respongueu. És igual. (*Rialles.*) Però, en tot cas, jo us diria que us pregunteu també: “Què fan, aquests polítics?” O: “Quina actitud tenen envers nosaltres, aquests polítics?” O: “Es conformen, aquests polítics, amb les coses, tal com estan?” Doncs jo us diria, i puc parlar, crec, en nom de tothom, que no ens conformem amb les coses

tal com estan. I us diria que no us hi conformeu vosaltres. Crec que el que avui heu dit demostra que no us hi conformeu, vosaltres, tampoc.

El molt honorable president ha dit al principi que tots hem d'aprendre, i nosaltres també. Quan dic "nosaltres" vull dir els polítics. Per això, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, us vull agrair que hagueu vingut avui aquí per explicar-nos què penseu, què necessiteu, què voleu i què us preocupa, i per exercir un altre dels drets que heu treballat: el dret a participar. Avui també heu participat, aquí, i ho heu fet al lloc que representa la ciutadania d'aquest país. I m'agradaria remarcar el concepte de ciutadania d'aquest país.

Jo us vull agrair que ens hagueu dit que treballem per ser més justos i per fer una societat més justa, i que no ens conformem; que treballem per conèixer-vos bé i per conèixer el lloc on viviu, el lloc on us relacioneu; per conèixer què sentiu. I us vull agrair que ens hagueu dit que us escoltem i que continuem treballant perquè allò que s'ha dit avui aquí sentiu que serveix per a alguna cosa, perquè allò que s'ha dit avui aquí serveixi per a vosaltres, i si serveix per a vosaltres vol dir que serveix per a tots els infants de Catalunya i serveix, al cap i a la fi, per a tots els qui vivim aquí. I que serveixi perquè sentiu que els polítics som més a prop vostre del que us podeu pensar i que som aquí per passar del paper de les lleis a la realitat.

Per acabar, la vida no sempre és fàcil. I vosaltres ho sabeu molt bé, que la vida no és sempre ni fàcil ni justa. Però el que seria massa fàcil i crec que seria realment injust és que ens donéssim per vençuts, és que renunciéssim a ser el que volem ser. No hi renunciem. Nosaltres no renunciarem tampoc a fer la tasca que ens toca fer per a vosaltres.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Ara és la senyora Belén Pajares, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, qui té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Primer de tot, vull agrair l'exposició als senyors ponents. Per a molts de vosaltres ha estat la primera vegada que heu pujat al faristol, i per a mi la veritat és que és la primera vegada que sec en aquesta mesa; al faristol he tingut l'honor de pujar-hi alguna vegada.

Tots heu dit que ens agraïu l'oportunitat que heu tingut de ser escoltats aquí al Parlament, i jo us vull dir que l'oportunitat és escoltar-vos, perquè avui hem sentit moltes coses –algunes en forma de proposta, altres són inquietuds o vivències– que totes són importants, perquè, de fet, us surten del cor. Jo considero que tot el que heu exposat ens ha de portar a reflexionar. Les vostres vivències és clar que no són fàcils, i és clar que la vostra situació és complexa.

Però vull referir-me també a algun dels comentaris que ens heu fet. Crec que han estat en Najim i en Thais els qui ens han expressat la necessitat de fer efectiva la igualtat real entre homes i dones. Jo crec que s'ha avançat molt en el segle XX pel que fa a aquesta qüestió, i en tinc una visió optimista, i ho he de dir, perquè el fet que vosaltres us adoneu d'aquestes mancances vol dir que anem pel bon camí. Tenim molt camí a recórrer, però potser hem posat molt bé la marxa.

També –i crec que vosaltres ho heu constatat molt bé amb els eslògans, els amics lleidatans, i també la Badia– penso que la societat tendeix a excloure i a discriminar les persones que pateixen alguna mena de discapacitat i les que provenen d'altres indrets del món, o les que són de races i ètnies diferents.

Jo crec que la millor política de joventut serà la que ens permetrà assolir les vostres aspiracions personals. I, d'alguna manera, jo crec que vosaltres també us heu referit a la necessitat que l'entorn en què viviu sigui d'estabilitat i de llibertat.

També vull adreçar-me als professionals que treballeu en els centres per felicitar-vos i agrair-vos la vostra feina.

Per acabar, jo crec que us heu de marcar uns objectius, que segur que ja ho heu fet. I la constància i la perseverança han d'estar dintre d'aquests objectius, perquè hem d'arribar a bon port. Potser avui aquesta jornada ens servirà a tots per reflexionar, i potser –potser–, qui ho sap?, ens servirà també per marcar-nos els objectius que creiem que en un futur necessitarem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, president. Benvolguda consellera, benvolguts companys membres de la mesa, senyores i senyors, bon dia a tothom, i en especial als nois i les noies que des de diversos llocs del país –des de Reus, Girona, Lleida, Barcelona i altres pobles i ciutats– heu volgut assistir a aquest acte, a l'acte que fem avui, a aquesta sessió plenària.

Permeteu-me que us felicitï a tots i a totes per la vostra feina, pel vostre debat, per la reflexió al voltant d'un tema o d'uns temes tan importants com el de la igualtat o la no-discriminació.

Està clar que hem de treballar per la igualtat de drets i de deures, entre homes i dones i entre persones de diferents nacionalitats, de diferents orígens, de diferents llengües, de diferents edats i de condició diversa. Hi hem de treballar, nosaltres, els polítics, buscant complicitat, la vostra complicitat i la complicitat de la ciutadania en general.

Hem de treballar per la igualtat mantenint, emperò, la diversitat. Perquè, si no, què ens queda? Us podeu imaginar un món on tots i totes fóssim iguals, on tots penséssim de la mateixa manera, on ens vestíssim amb la mateixa roba, on ens agradessin les mateixes coses? Us imagineu un món de color gris, un món on no existissin els colors? Segur que un món així no us agradaria. De segur, deu coincidir amb mi que és molt millor el nostre món, amb tots els seus defectes, que en té, i molts, i que hem de fer tot el que sigui a les nostres mans per millorar-lo, per gaudir de la riquesa que representa la diversitat, la riquesa que representa la diferència i la pluralitat. Hem de treballar des del respecte i des de la tolerància per aconseguir una societat més justa.

I permeteu-me, per acabar, perquè ja fa una bona estona que escolteu els nostres parlaments, que en nom del grup parlamentari que represento us doni les gràcies, i en

especial a en Thais, la Badia, en Gerard i en Najim, per les vostres paraules, per la vostra reflexió, per la vostra sinceritat. Us assegurem, us ho dic molt sincerament, també, que les tindrem molt presents en la nostra feina diària.

I, per cert, Badia, intentarem que en el vostre centre, en aquest centre de la Generalitat que tu dius, us hi sentiu com a casa vostra. Per cert, també, ja que has fet una invitació explícita, l'accepto de molt bon grat com a representant de les comarques gironines; estaré encantat de poder-vos visitar.

Només em queda encoratjar-vos i animar-vos perquè continueu treballant, com heu demostrat que sabeu fer, des de l'inconformisme i amb aquesta perseverança.

Res més. Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Acabades les intervencions dels grups parlamentaris, unes breus paraules que serviran de cloenda.

En primer lloc, vull agrair a tothom que hagueu vingut, en especial a vosaltres, nois i noies, xiquets i xiquetes, que diuen en el meu poble, i també als representants de les associacions i del Govern, i evidentment també als grups parlamentaris.

Jo us voldria fer un parell de reflexions molt ràpides i explicar-vos una història.

Primera. La política és molt important. Abans he intentat dir-ho, ja. Perquè fer política no és votar, només, quan toqui, quan en tingueu l'edat. No és votar, només. Fer política no és ser d'un partit, només. O fer política no és tenir un càrrec públic com el que tenim nosaltres. Fer política és moltes més coses que això. I les maneres de participar en política són molt diferents. Fer política, sobretot, vol dir preocupar-se per allò que passa en el nostre entorn, en el nostre entorn més immediat, i sobretot vol dir treballar per millorar-ho. I no és fàcil.

De fet, ben mirat, avui, vosaltres, els quatre representants que heu parlat, però tots plegats, heu fet política, i l'heu fet molt bé, cosa que vol dir que el primer pas per participar en política ja l'heu fet. Esteu aprenent, com hem dit abans. Tots hem de ser

capaços d'aprendre. Vosaltres avui heu après. Nosaltres, també. I esteu fent créixer els vostres coneixements. I el que és més important: esteu assumint compromisos amb la vostra societat. I això, assumir compromisos amb la societat, és el més important de tot.

Deixeu-me explicar-vos la història que us deia abans, que és una història molt curta, molt simple, molt senzilla. És una història d'un noi i una noia que es diuen Eduard i Martina, que són amics del barri. I un dia a l'Eduard li surt tot malament. Sabeu aquells dies que t'adorms, que arribes tard a la feina, que et baralles amb els amics, amb la xicota, que, en fi, tot surt malament i tot surt malament? Estava enfadat, i estava enfadat amb ell mateix, sobretot. I van quedar amb la Martina, i xerraven al bar dels seus problemes, i l'Eduard deia que tot anava malament. I la Martina, que quan eren asseguts ja estava una mica farta de sentir que tot anava malament i que tot estava malament, es treu un bitllet de vint euros i li diu: "El vols?" I l'Eduard diu: "Home, és clar, vint euros, és clar que els vull!" I llavors va i el rebrega, el rebrega ben rebregat, en fa una bola. I li diu: "El vols, ara?" I l'Eduard diu: "És clar, que el vull!, val el mateix, no l'has pas estripat; val el mateix; sí que el vull." Llavors la Martina agafa el bitllet, el torna a aplanar i li diu: "Fixa-t'hi: el valor és el mateix."

De vegades, la vida ens rebrega, ens posa en situacions injustes, ens ho fa tot molt difícil, però nosaltres tenim un valor, i aquest valor davant la societat és molt important, i el valor existeix.

De vegades dubtem. Tots dubtem. I possiblement no hauríem de dubtar tant. De vegades tenim por, i tenim por de moltes coses. Nosaltres tenim por. I tant, que tenim por! I vosaltres teniu por, també. I no n'hem de tenir. Hem de saber, i heu de saber, que si ens ho proposem, si ens ho proposem de debò, podem aconseguir el que somiem. Hi hem de posar tota l'empenta, tot l'esforç, i sobretot ens ho hem de creure.

Us demano, doncs, i ho faig com a president del Parlament, amb tota la solemnitat d'aquesta sala, que us sentiu part del futur d'aquest país. Vosaltres sou una part indispensable d'aquest país. I espero que totes les peticions que tan bé heu fet avui, els vostres desitjos, es facin realitat, que siguin realitat, perquè serà bo per a

vosaltres, però també serà bo per al país. I, per tant, espero també que vosaltres, amb el pas dels anys, ajudeu a fer d'aquest país un lloc millor per viure-hi.

Moltíssimes gràcies per ser aquí, i sobretot moltes felicitats per la feina que heu fet.

Totes les sessions parlamentàries acaben igual. Abans hem començat la sessió. Doncs ara l'acabem.

S'aixeca la sessió.

(Aplaudiments.)